

РЕШЕНИЕ

№ 2576

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 03.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1127** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.2а б.„А“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Ливразион“ ЕООД,ЕИК[ЕИК],седалище и адрес на управление:гр.С., [жк], [улица], чрез адв. К. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], „Търговски дом“,вх.„Б“, ет.3,кантора 313 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006577 от 19.12.2022г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която по отношение на жалбоподателят е приложена мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Твърди се, че акта е незаконосъобразен, тъй като жалбоподателят е собственик, който обаче е отдал управляваният автомобил с договор за рент-а-кар на друго лице, а то на самостоятелно основание е предало управлението на лицето, извършило административно нарушение.Успоредно с това се излагат възражения за допуснато нарушение на чл.42 т.5 и т.6 от ЗАНН, а именно – в съставеният АУАН не са посочени точно и ясно всички обстоятелства по твърдяното нарушение и съответните на тях законови разпоредби. Не са взети предвид и възраженията на дружеството,респ. органа не е мотивирал защо е налице основание по чл.22 от ЗАНН за налагане на ПАМ.

Ответната страна – полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР,не изразява становище по постъпилата жалба.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.2а б.„А“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

За да издаде процесно оспорваната Заповед, – полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР е установил, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил „Т. А.“ 1.8,рег. [рег.номер на МПС] , което МПС е управлявано от шестнадесет годишно лице - Д. Н. ЕГН[ЕИК], на 16.12.2022г. около 23:10ч. в [населено място], по бул. Б. шосе, посока на движение от бул. В. В. към Околовръстен път, без да притежава СУМПС, т.е. като неправоспособен водач.

Поради което е и наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171 т.2а б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца.

На тази база,съдът съобрази:

По силата на чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП - ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година.

Съгласно чл.102 ал.1 т.1 от същия закон на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство се забранява да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

Доколкото настоящият спор разглежда наличието на предпоставки за законосъобразност на ПАМ съотносими към основанието по чл. чл.171 т.2а б. „а“ от ЗДвП, то ирелевантно за преценката за законосъобразност на процесният ПАМ е дали МПС-то всъщност е предоставено на неправоспособният водач от страна на собственика или от трето лице на което собственика го е предоставил на съответното правно основание.

За да бъде съставомерно приложена процесната ПАМ следва да са налице следните обстоятелства, а именно: собственик - какъвто се явява жалбоподателя, чието

превозно средство - каквато собственост е процесният автомобил е управлявано от лице, неспособен водач - какъвто е Д. Н., управлявал автомобила на 16.12.2022г. около 23:10ч.

Цитираната разпоредба от ЗДвП разпоредба цели осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. обжалваната ПАМ има превантивен и преустановителен характер. Същата е израз на държавно-властнически правомощия, предпоставка за възникването на които е липсата на дължимият контрол и отговорност от страна на собственика на МПС. И доколкото движението с МПС може да бъде източник на опасност за останалите участници в движението, закона предвижда редица изисквания представляващи гаранция за законосъобразното развитие на отношенията в областта на движението по пътищата – от реда и условията за придобиване на СУМПС, през реда и условията за регистрация и въвеждане в движение на МПС до изискванията за контрол и отговорност както на водачите, така и на собствениците на МПС спрямо определи обстоятелства, потенциален източник на опасност.

Важен момент, който съдът следва да подчертае е, че до настъпване на конкретната хипотеза не се стига въпреки или против волята на собственика на автомобила, а като следствие от действия и бездействия от негова страна, чрез които е допуснато това да се случи. Следва да се допълни, в настоящият казус не е налице противозаконно отнемане на МПС-то от страна на въпросното трето лице, същото го е управлявало в условията на допустителство /различно от правният му смисъл в областта на административното наказване/ от страна на собственика, който сам твърди, че го е предоставил с ясно съзнание и на валидно правно основание.

Върховния административен съд е имал възможността да посочи, в напълно аналогична хипотеза, че „Субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав.“/ Решение № 9667 от 24.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12939/2018 г., /

Пак от практиката на ВАС по аналогични от фактическа страна производства, следва, че „В тази хипотеза законът предвижда налагане на ПАМ спрямо собственика на моторното превозно средство, като няма изискване нарушението да е извършено от него или собственикът да е знаел, че лицето, управляващо автомобила му, е лишено от права. Отношенията между касатора – от една страна, и останалите две лица – от друга, могат да бъдат уредени на плоскостта на гражданското право, но не могат да изключат прилагането на административната мярка, щом са налице предпоставките за това. /виж Решение № № 2235 от 15.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 10387/2018г./.

Извън това и с оглед предмета на съдебна проверка, следва да се добави:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з-8641/28.11.2019г. по силата на която И. А. е преназначена от длъжност

„полицейски инспектор IV степен в „полицейски инспектор“ III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, поради което е несъмнено и, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност

Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административни мерки.

Процесната Заповед е издадена в съответствие с изискването за форма и съдържание като съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. При постановяването и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила дефинирани в специалния закон и в АПК.

Що се касае до факта, че в самата заповед е посочено, че мярката се налага и на основание чл.22 от ЗАНН, то непосредствено преди посоченият текст в заповедта е описано, че са налице предпоставките на чл.171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, като именно мярка по този текст е приложена спрямо лицето и в разпоредителната част на акта.

Следва ясно да се посочи, че заповедите по ЗДвП не се прилагат на основание ЗАНН, а на основание – разпоредбите на самият закон за движение по пътищата. Погрешно посочената норма на ЗАНН обаче не може да затрудни защитата на жалбоподателя, доколкото в заповедта многократно е посочен текста на чл. 171 т.2а б.“А“ от ЗДвП, както относно норма регулиращата материално-правните предпоставки за прилагане на заповедта, така и като основание на самата заповед.

Следва да се приеме, че е допуснатата грешка от страна на АО, която грешка обаче не може да се квалифицира като порок на акта, водещ до неговата унищожаемост, тъй като извън нея акта съдържа ясно посочени правни основания и описани фактически съображения съответстващи на именно приложеният законов текст. В този смисъл за жалбоподателя не е налице неяснота нито относно правните, нито относно фактическите основания за постановяване на процесната заповед.

С оглед всичко гореизложено, процесната Заповед се явява законосъобразно, като оспорването срещу нея следва да се отхвърли.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2, предл. пето от АПК, Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ливразион“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006577 от 19.12.2022г. на полицейски инспектор И. Й., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която по отношение на жалбоподателят е постановено „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: